

Antal Hajni úgy hasznosítja újra a papírt, hogy női táskákat készít belőle. A baróti származású, Marosvásárhelyen élő lánnyal Udvarhely központjában találkoztunk.

Hajni, és a párja, Huni jónéhány szatyorral, bennük alapanyagokkal, félkész darabokkal és elkészített táskákkal érkezett. Elhozták az otthoni műhely javát, hogy bemutassák, hogyan születnek újjá a magazinok, katalógusok, reklámlapok **Selected Bags táskák formájában.**

Sokaknak ismerősek lehetnek már a jellegzetes formájú és mintázatú színes táskák. Akiknek még nem, azoknak mondjuk, a Selected Bags márkanév alatt székelyföldi termék készül nemzetközi divatmagazinok lapjaiból, ősi maja papírfonási technikával.

Hajnal közel négy éve kezdett papírból táskákat készíteni. Az akkori munkájához szüksége volt kiegészítőkre, és inkább előállítani, mint vásárolni szerette volna azokat, így kezdődött a táskagyártás története.

Új életet lehelünk a termékekbe

Hunor, a férje, főállásban légiutas-kísérő, de rengeteget segít. Miközben Hajni magyaráz, ő telefonokra válaszol, és kész termékeket ad át, emellett ő készíti a táskák reklámfotóit, és a **gyártásban is benne van a keze**, szó szerint.

Otthon majdnem a plafonig érnek a megmentett papírok – mutatják a képeken. Ismerősök, barátok, sőt vállalkozások is gyűjtik a folyóiratokat, újságokat, hogy újrahasznosítsák őket. A kozmetikumok katalógusai, Nők lapja, Elle, Vouge, Cosmopolitan, Marie Claire magazinok kiolvasott példányai várják a sorukat.

A környezetkímélés is csak később tudatosult – meséli Hajni – ahogy egyre többet foglalkozott a táskákkal, **a külföldi forgalmazók is kezdtek érdeklődni** az egyedi termékek után. Most már az a cél, hogy minél több papírt tudjanak újrahasznosítani.

A fiatal pár egy alsónemű divatbemutatón ismerkedett meg kilenc évvel ezelőtt, mindketten modellkedtek. Mivel ők voltak a legmagasabbak, párba állították őket a színpadon. Aztán rá egy évre szorosabb lett a kapcsolatuk.

Egy ideje már csak a táskáknak él, a kifutón nem dolgozik, de a divatszakma most sem áll távol Hajnitól, ő mentorálja a fiatal modelleket, ha versenyre, fotózásra készülnek.

„Most már tervezek, rajzolok, teljesen másképp nézek az egészre, mint három évvel ezelőtt. Akkor nem az alkotási vágy vezényelt. Ahogy telt az idő, átértékelődött bennem. Az elején nem is tudatosult, hogy ez környezetkímélés, de utána letisztult, hogy ez egy nemes cél. **Ami másnak hulladék, az nekünk érték,** amit más kidobna, azt mi felhasználjuk. Új életet lehelünk a termékekbe” – mondja lelkesen.

Korábban vállalkozói közegben dolgozott kommunikációsként, azt a tapasztalatot felhasználva próbálja minél nagyobb sikerre vinni a Selected Bags táskákat. „A mai napig beépítem a munkámba, amit akkor tanultam, de most már tudom, ez az én utam.”

Úgy tűnik, a munka nem hiábavaló, van már forgalmazó partnerük Ausztriában, Magyarországon, alakul a kapcsolat Angliában is. Ezek mind régi ismerősök, külföldre vándorolt iskolatársak vagy barátok, akik látnak fantáziát a dologban.

Külföldön többet adnak érte

Nem titok, hogy külföldön drágábban adják az öko-táskát, mint itthon. Ahol nagyobbak a bérek, más a mentalitás, többet tudnak áldozni a környezetkímélő dolgokra – magyarázza Hajni. „Törekszünk arra, hogy figyelembe vegyük, hogy nem keresnek itt dollármilliókat az emberek”.

Itthon bejáratott árak vannak, **a legdrágább modell 250 lej alapáron**, extrák nélkül, a legkisebb és legolcsóbb 55 lejbe kerül. A legújabb típusút már bőrrrel kombinálja a készítő, ezért is kerül többbe. A plusz kiegészítők, bélések, fülek, láncok vihetik még fel a táska árát, vagy az, ha valaki olyan extra színben kéri, amit nehéz megtalálni a papírok között.

Rengeteg fázison keresztül megy,

amíg a trendi kiegészítő elnyeri végleges formáját. Amikor együtt dolgoznak, Hajni és Hunor minden részletet kétszer megbeszélnek, és duplán átgondolják, hogy mi hova kerüljön. Huni főleg a csatok, címkék, szegecsek felhelyezéséért felel. De ez csak az utolsó – közel egyórás – lépés.

Minden a papírok válogatásával kezdődik – ezt a fázist hívja előkészítésnek Hajni. Nagyon időigényes tud lenni, amikor több száz ugyanolyan színű papírlapot kell egyenként kivenni a folyóiratokból.

Ezután következik a vágás. A kívánt mintából/színből 7x15 centiméteres hasábokat vág ki. **Eze kre egy védőfólia kerül, hogy ne ázzon el a táska,** ha megveri az eső, és legyen tartós, főleg a túrések mentén a papír. Majd következik a négermunka – ahogy ő nevezi – a hajtogatás, 16 rétegbe. Itt a precizitás a lényeg, ha nem lesznek egyformák a darabok, akkor nem illeszkednek szépen össze, meglátszik a varrásnál.

Egy kisebb borítektáskához, ami 22 centiméter hosszú és 11 centi magas, 124 darab négyzet alakúra hajtogatott papírdarab kell, a közepesekhez 240, a legnagyobb táskákhoz pedig 550 és 850 között.

Az összehajtogatott részeket ezután egybefonják Hajni gyors kezei. Ezt a mozdulatot már tévészés közben is tudja csinálni, csak arra kell figyelnie, hogy ne csússzanak szét a darabok. A maják egyébként kosarakat fontak ezzel a technikával.

A fonott csíkokat nagy tűvel, erős cérnával kell összevarrni, – **itt kezd már táska formája lenni** – cikk-cakkban minden papírnégyzet alá bebújik a cérna, kell legalább 30 méter, és jó sok türelem.

Végül cipzár vagy csat kerül az alkotásra, és a márkát jelző címke.

A legújabb kollekcióba a letisztultság jegyében egyszínű, vagy színátmenetes modellek kerültek

többnyire. Ritkábban, de **használnak néhány saját tervezésű mintát** is, ha éppen arra van igény. Ilyenkor nem újrahasznosított papírból készül a táska, hanem a nyomdából rendelt kigyó bőr, vagy a kotta mintázatú papírdarabokból.

A négyévesek is jól vannak

A táskák elkészítési ideje természetesen a méretükkel egyenesen arányos, a legidőigényesebb a bőrrel kombinált táskák kivitelezése, ez **20 órát is igénybe vehet**, egy kis kézi táska pedig 5 óra alatt megvan, ha már elő van készítve az alapanyag.

A terhelést jól bírják – tudtuk meg – a legelső táskák négy éve láttak napvilágot, és még most is jól vannak. Az egyetlen dolog, ami történhet velük, hogy idővel megpuhulnak, vagy kiveheti a nap a színüket. Ha valaki túlságosan megpakolja, akkor ez is elszakadhat, mint bármelyik más táska, erre azért vigyázni kell.

De ha megveri az eső, nem történik tragédia, csupán ki kell szárítani – magyarázza Hajni, akinek mindegyik modellből van legalább kettő otthon, mindenhol ilyenekkel jár. Aztán elajándékozza, vagy továbbadja őket, mert szerinte „nem jó, ha sokáig áll egy táska”, bár van

olyan kliense is, aki inkább a vitrinben tartja az alkotást, annyira tetszik neki.

Miközben Hajni a folyamatot magyarázza, odajön hozzánk egy hölgy, és a táskákról érdeklődik.

Messziről beleszerettem – mondja.

Hajnit a vásárlók inspirálják a leginkább, amikor egy-egy ruhához, cipőhöz kérnek kiegészítőt. „Ha valaki bizalommal fordul hozzám, azt nem játszhatom el, teljesítem a megrendeléseket” – mondja, ezért van, hogy néha hajnaltól késő estig dolgozik. „De akkor is készítek táskákat, ha éppen nem jön be megrendelés. **Minden táska megkapja a gazdáját**” – teszi hozzá gyorsan.

Vigyél színt a stílusodba!

Ötletekből nincs hiány egyelőre. Huni is előrukkol újdonságokkal, inspirálják egymást, és arra törekednek, hogy minél inkább egyedi, alkalomhoz illő táskát készítsenek a megrendelőknek.

A táskákról [itt nézhetsz még képeket.](#)

A lényeg, hogy a viselője egyéniségét tükrözze az öltözet és a kiegészítő is – véli a divatszakmában is jártas lány. Nem törvényszerű, hogy a cipővel harmonizáljon a táska, de sokan még betartják ezt a szabályt. „Merjenek egyediek lenni. Vigyenek színt a stílusukba” – tanácsolja a vásárlóinak.

Most még majdnem minden egyszemélyes a táskakészítő vállalkozásban, de Hajni azt szeretné, ha idővel bővülne a műhely. Régebb politikai kampányokról, szervezeti kommunikációs munkáról álmodott. Most inkább úgy képzei el a jövőt, hogy legalább tizedmagával fonja a papírokat a táskákhoz: „– **Legyen egy műhely olyan lányokkal, mint én,** sőt legyenek sokkal ügyesebbek, és még jobban akarják ezt!”